

A. 25. IV. 90.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ & ΤΕΧΝΕΣ

Ο Γ. ΚΟΚΚΟΣ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΟΝ Γ. ΤΣΑΡΟΥΧΗ

Ελληνες που διατρέπουν στο εξωτερικό γνωρίζουμε πολλούς. Ελάχιστοι, όμως κατέχουν τέτοια εξέχουσα θέση όπως ο σκηνογράφος **Γιάννης Κόκκος**. Οι δημιουργίες του κοσμούν εδώ και δεκαετίες τις παρισινές – και όχι μόνον – θεατρικές σκηνές και τα σχόλια για την δουλειά του είναι, μόνιμα σχεδόν, εγκωμαστικά.

Αυτές τις μέρες στην γκαλερί Proscenium (προσκήνιο) στην αριστερή όχθη του Σικουάνα εκτείνονται μια σειρά από σχέδια του Γιάννη Κόκκου πάνω στα οποία βασίστηκαν τα σκηνικά και τα κοστούμια μερικών από τα έργα για τα οποία δούλεψε. Η «Μοντ» της περασμένης Παρασκευής (20/4) δημοσίευσε συνέντευξη του καλλιτέχνη, τα κυριότερα αποσπάσματα της οποίας σας μεταφέρουμε εδώ. Κι όπως θα διαπιστώσετε και μόνοι σας ο Κόκκος είναι φειδωλός στα λόγια για τον ίδιο. Προτιμά να μιλά για του Τσαρούχη...

«Τις πρώτες από τις πολλές θεατρικές

μου βραδιές», λέει ο Γιάννης Κόκκος, τις πέρασα όταν ήμουν μικρό παιδί, και ήταν βραδιές δίχως καμιά εικόνα μες το σκοτάδι. Το ραδιόφωνο μετέδιδε κάθε Τετάρτη, αργά το βράδι θεατρικά έργα. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι άκουγα **Στρίμπεργκ** και **Μέτερλινγκ**. Αργότερα άρχισα να διαβάζω θέατρο: ό,τι μπορούσα να βρω από **Αισχύλο** και **Ευγένιο Ο' Νιλ**, και μου ήταν αδύνατον να μη φανταστώ τους ηθοποιούς, το σκηνικό, τη σκηνοθεσία. Έτσι λοιπόν σχεδιάζα και ζωγράφιζα.

Ένας ζωγράφος είχε την ιδέα να εκθέσει αυτές τις ζωγραφιές στην αθηναϊκή γκαλερί «Κούρος». Ήμουν 11 χρονών κι η όλη ιστορία έμοιαζε αστεία. Οι γονείς μου ανησυχούσαν αν θα τα κατάφερνα στη συνέχεια. Κάποιος τους συμβούλεψε να ζητήσουν τη γνώμη ενός ζωγράφου, δεν γνώριζε τίνος αλλά κάποιου σοβαρού τέλους πάντων. Και πράγμα απίστευτο που τότε δεν κατάλαβε καλά, είχαν τη διαύγεια και το κουράγιο να ζητήσουν τη γνώμη του

Γιάννη Τσαρούχη.

Ο Τσαρούχης που πέθανε το 1989 στα 79 του χρόνια είναι ένας από τους μεγαλύτερους ζωγράφους της σύγχρονης Ελλάδας της Ιστορίας θα έλεγα. Κι εκείνος επίσης έκανε σκηνικά για το θέατρο.

Στην Ελλάδα τότε όμως θεωρείτο διάβολος προσωποποιημένος. Η τέχνη του είναι βαθιά ελληνική κι εκφράζει τους δρόμους που διάσχισε η ιστορία μας από την Αρχαιότητα ως σήμερα περνώντας από το Βυζάντιο. Ο Τσαρούχης όμως και η ζωγραφική του εκπέμπουν δύο πράγματα «παράδεκτα»: την ομοφυλοφιλία και κυρίως μια ενέργεια ψυχική και σωματική των νέων ανθρώπων της εργατικής τάξης (...). Τέλος πάντων, όταν ο Τσαρούχης έφευγε από την «έκθεση» μου είπε στους γονείς μου: «Αφήστε του να σχεδιάζει, να ζωγραφίζει. Ενθαρρύνετε τον κιόλας...».

Η συμβολή φαίνεται πως έπιασε πραγματικά τόπο...

